Strada Ficțiunii

CONSUMATORUL DE SUFLETE

Strada Ficțiunii



Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Codin Bogdan Maticiuc



Codin Bogdan Maticiuc s-a născut în 5 octombrie 1980, are studii de drept și se ocupă de afaceri imobiliare. În 2013 și-a înființat propria companie de producție de film, Watch Me Productions, și în același an a produs primul film: *Déjà Vu*, în regia lui Dan Chișu. De asemenea, este coproducătorul filmelor *București Non-Stop* (2014) și *YouTube Bazar* (2015). ***Consumatorul de suflete*** (Editura ALLFA, 2014) reprezintă debutul său editorial.

Vocea autorului

„Scriu mai mult pe Blackberry (ăsta fiind și motivul pentru care rezist intrării iPhone-ului în viața mea). N-am crezut că rândurile mele vor vedea vreodată tiparul, dar am fost încurajat de câteva persoane dragi mie și apoi de criticul literar Alex. Ștefănescu, după ce, cu un curaj nebunesc, i-am trimis manuscrisul. Sătul de exploatarea vampirului de către americani, m-am hotărât să-l aduc în patria lui. Sunt convins că meleagurile noastre îi priesc mult mai mult decât cele hollywoodiene.“

Codin Maticiuc

C

Codin Maticiuc

CONSUMATORUL DE SUFLETE

Prefață de Alex. Ștefănescu

EDITURA ALLFA

CONSUMATORUL DE SUFLETE
Codin Bogdan Maticiuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MATICIUC, CODIN
Consumatorul de suflete / Codin Maticiuc; pref. de Alex. Ştefănescu. – Bucureşti: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-900-5

I. Ştefănescu, Alex. (pref.)

821.135.1-31

Editura **ALLFA**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Distribuţie: 021 402 26 30;
021 402 26 33
Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare:	Elena Georgescu
Tehnoredactare:	Liviu Stoica
Corectură:	Anca Tach
Design copertă:	Alexandru Novac

Un scriitor sub acoperire

Cine este Codin Maticiuc?

Nu știu.

Printre sutele de texte scrise de necunoscuți (pe care le primesc prin e-mail, prin poșta tradițională, prin diverși intermediari sau de la autorii înșiși) mi-a sosit într-o bună zi din primăvara anului 2014, ca attachment la un mesaj, un scurt roman intitulat *Vampirul*. (Da, acesta a fost primul titlu al romanului de față.) Mesajul venea din partea lui Tudor Călin Zarojanu, iar romanul aparținea unui tânăr cu o identitate încă nedivulgată. Tudor Călin Zarojanu, scriitor și publicist iubit de cititori, căruia i-am urmărit evoluția încă de la începutul-începutului, când încă nu auzise nimeni de el, mă ruga, în mesaj, să citesc textul atașat, scris de un cunoscut al lui, și să-l evaluez cu maximă obiectivitate, fără să-l favorizez în vreun fel.

Am crezut în mod greșit că prietenul meu vrea să... scape de un începător insistent și agasant și că

s-a gândit să se folosească în acest scop de autoritatea mea de critic literar. Ideea că ar fi vorba de un autor fără valoare mi-a fost indusă și de titlul romanului. Eu, când aud (sau citesc) cuvântul „vampir“, îmi vine să scot pistolul, exasperat de o întreagă literatură cu vampiri produsă în ultimii ani pe bandă rulantă pentru delectarea unor cititori cu tatuaje pe mâini și gumă de mestecat în gură. „Jos cărțile cu vampiri!“ mi-am spus înainte de a începe lectura. Dar după ce am citit primele pagini, am tresărit. Cuvântul „vampir“ este folosit de autor la figurat, pentru a-și caracteriza sarcastic propria condiție, de don Juan al vremii noastre:

„Da, ne hrănim cu sânge. Dar și cu lacrimi, dramă, tragedie sau pur și simplu cu suferința pe care o provocăm celuilalt sex. Cât despre supt... doar energie.“

„Cu lumina zilei nu avem o problemă, doar că nu ne place. Găsim noaptea fermecătoare, misterioasă și preferabilă. Victimele noastre devin mult mai vulnerabile după apusul soarelui.“

„M-am hrănit până acum cu câteva sute de suflete. La multe dintre ele mă adap și acum. Ca și la al tău. Nu am nici o regulă, atunci când îmi e foame. De regulă, prefer delicatesele. Ele sunt pentru mine rezultatele unor vânători grele. Ador «țintele» dificile, iubito. Inabordabilele astea trebuie îngenuncheate

fără milă. E anevoios. E sublim. Adevărate trufandale pentru noi. Atunci când ele cad – și, într-un final, toate o fac –, se prăbușesc de pe înaltul lor piedestal până jos de tot. Nu se mai ridică niciodată. They never see it coming! E un spectacol magnific. Magnifique!!“

Genul acesta de literatură-autoflagelare nu l-am mai întâlnit în spațiul culturii noastre de multă vreme. Și nu este vorba de o umilință creștină, ci de o severitate trufașă a autorului cu el însuși, de plăcerea plină de cruzime de a sfida morala omului obișnuit. „Sunt mândru de faptul că mă disprețuiesc!“ spune naratorul în subtext. El practică un strip-tease bărbătesc, dezbrăcându-se nu de haine, ci de protectoarea ipocrizie, care a ajuns să facă parte din ființa noastră. Renunțarea la ea seamănă cu o jupuire de viu.

Scriitorii români, chiar și cei valoroși, sunt narcisiști și au grijă de imaginea lor publică. Un cunoscut prozator își enumeră succesele la femei, dintre care unele îl roagă – pretinde el – să le despovăreze de virginitate. Un cunoscut filosof, evocându-și adolescența, ne dă asigurări că la acea vârstă nu s-a masturbat niciodată!

În textul pe care m-a rugat Tudor Călin Zarojanu să-l citesc (și pe care îl aveți și dumneavoastră acum în față, stimați cititori, sub formă de carte) nu există

asemenea cosmetizări ale eului. Autorul merge cu sinceritatea până foarte departe, reușind chiar să facă să ne simțim vinovați că asistăm la ceva interzis. Dar și să ne trezească o curiozitate insațiabilă. Este vorba, bineînțeles, de o sinceritate construită literar, nu de una frustă, de o experiență artistică atent gândită, nu de o confesiune lacrimogenă din categoria celor pe care le putem auzi într-un restaurant. Totodată, nu putem dovedi că autorul vorbește despre sine (deși știm că despre sine vorbește). Regula jocului este să considerăm că el a creat un personaj care își descrie propria viață, într-o suită de scrisori adresate uneia dintre multele lui iubite (probabil adevăratei lui iubite).

Am să revin asupra noutății explozive pe care o aduce această carte în literatura română de azi. Deocamdată, să povestesc cum am reacționat după ce am citit-o. I-am trimis un e-mail prietenului meu și – crezând greșit, în continuare, că el așteaptă din partea mea un verdict prin care să-l descurajez pe necunoscut – am scris în acel mesaj ceva de genul „Iartă-mă că te dezamăgesc, dar romanul este foarte-foarte bun!“. Spre surpriza mea, destinatarul mesajului s-a bucurat din toată inima și mi-a mărturisit că în așteptarea răspunsului meu s-a aflat într-o situație delicată, nevrând să încerce în niciun fel să

mă influențeze. De ce? Pentru că autorul romanului este chiar nepotul său (de soră), Codin Maticiuc.

Codin Maticiuc?! Parcă mai auzisem acest nume. Am căutat pe Google și mi s-a confirmat că tânărul este un unul dintre protagoniștii vieții mondene de la noi, fiul unui cunoscut om de afaceri. Relatările despre faptele lui, prezente în toate revistele *glossy*, fac parte din epopeea eroi-comică a protipendadei bucureștene de azi. Localuri „de fițe“, mașini „bengoase“, aventuri amoroase cu „vedete ale show-biz-ului“ – aceasta este lumea, complet necunoscută de mine, din care descinde originalul scriitor.

L-am avertizat, atunci când am avut prilejul să stau de vorbă cu el, că literatura nu este o jucărie pentru un băiat de bani gata. Că trebuie să i te devotezi, să-i acorzi exclusivitate și să crezi în ea ca într-o religie, toată viața. I-am dat exemplul meu. Încă de pe vremea când eram adolescent, pe pereții din camera mea erau lipite nu postere cu actrițe sau cu fotbaliști, ci fotografii cu scriitori. Codin Maticiuc m-a contrazis laconic, explicându-mi că este el însuși un om de afaceri, și nu un tânăr răsfățat de părinți. Cât privește camera mea din adolescență... Fără prea multe cuvinte, tânărul m-a urcat într-o mașină – roșie, decapotabilă, de două locuri, în care am intrat cu greu, neavând silueta blondelor instalate de

obicei pe scaunul din dreapta – și m-a dus cu o viteză care depășea imaginația agenților de circulație la el acasă. În living mi-a arătat un perete imens acoperit cu... manuscrisele înrămate (manuscrise originale, nu xeroxuri) ale unor mari scriitori: Alexandre Dumas, Ion Creangă, Nichita Stănescu și alții. Le priveam vrăjit. Aveam în față varianta de lux a camerei mele din adolescență. Mare iubitor de literatură, tânărul achiziționase manuscrisele la licitații din România și din străinătate.

Codin Maticiuc rămâne pentru mine un personaj enigmatic. Are o viață dublă, triplă, multiplă, îmi este imposibil să-l înțeleg. Dar despre romanul său știu sigur că este valoros și că nu seamănă cu nimic din ce s-a scris la noi până acum. Este adevărat, în ultima vreme au început să apară cărți de proză ale unor autori cu totul dezinhibați, în special ale unor autoare, ca Alina Nedelea, Claudia Golea, Cristina Nemerovschi sau Lorena Lupu. Lorena Lupu s-a remarcat chiar printr-o carte, *Dona Juana,* căreia i s-ar fi potrivit și titlul *Vampira.*

Dar Codin Maticiuc este imediat recognoscibil prin stilul său decis-bărbătesc și printr-un patetism de om puternic, dar vulnerabil afectiv, ca *Marele Gatsby*, al lui F. Scott Fitzgerald. Naratorul romanului, care este autorul însuși sau un alter-ego al său,

folosește cuvinte licențioase dintr-un fel de furie lingvistică, exhibându-și lipsa de curtoazie față de cititor. Tot el descrie fugitiv cele mai exotice locuri de pe planetă – plaje, cluburi, cazinouri, baruri de noapte – pe care le frecventează în căutare de victime pentru actele sale de vampirism sufletesc.

Ni se oferă un spectacol pitoresc și captivant, o panoramă a cosmopolitismului, care ne cucerește. Ne întrebăm dacă nu cumva autorul este un scriitor sub acoperire, infiltrat în lumea milionarilor dornici de petreceri excentrice. Prea știe să vadă ceea ce pentru alții trece neobservat. Prea știe să descrie expresiv personaje și situații greu de descris.

Și, mai ales, prea se simte vinovat de provocarea unor suferințe chiar în clipa când declară că își procură o plăcere perversă provocându-le. Îl vedem, parcă, pe Satana lepădându-se de Satana! Din această autonegare provine dramatismul întregii narațiuni.

Alex. Ștefănescu

În memoria lui Dan Fischer

Introducere

Am scris „introducere“, dar trebuia să scriu „avertisment“. Avertisment: nu citi această mizerie. Rămâi în lumea ta ordonată, plătește-ți facturile, spală-te pe dinți, cumpără apă plată, setează-ți alarma, răspunde la salut, pune benzină, iubește-ți aproapele. Nu intra în dezordinea mea de care îmi este atât de sete și pentru care sunt adeseori dojenit de civili. Nu citi despre lumea mea, pentru că te aștepți să fie nu știu câte nuanțe de gri, cum ai citit tu în volumele alea groase pentru tineri retardați, iar eu îți vorbesc despre alb și negru. Nu trebuie să descoperi adorația pentru negru, pentru că n-o să știi ce să faci cu ea și o să îngroși rândul muritorilor care-și primesc doar alb și se sting visând la curcubeie.

Am scris „introducere", deși nu știu în ce. Mi-aș dori să citească cineva cumva, să-ncerce să înțeleagă ceva. O editură să publice o carte mică și neagră, care să zacă pe un raft, într-un colț, să adune praful. Sunt convins că nu va fi răsfoită decât de cel care... În fine, nu se va întâmpla asta în veci. Presupunând, prin absurd, că se va întâmpla, aș vrea ca prefața să fie scrisă de Beigbeder, pe care l-am cunoscut la Cannes și „bea frumos". Sau de Marquez. Dacă nu murea, se potrivea perfect în peisaj, dată fiind demența senilă cu care fusese diagnosticat în 2012. N-ar fi agreat deloc stilul meu, însă pe el l-ar fi adulat toți. Da, ăsta ar fi motivul pentru care vă spun de pe-acum: sunt complet superficial.

Am scris „introducere", deși vă previn: sunt, repet, su-per-fi-ci-al și ador plăcerile vinovate, dar simple. Ador Coca-Cola rece, țâțele mari, sexul neprotejat, perechea de Ași, vinul scump, petrecerile pe plajă, Nutella pe pâine, jocurile video, shoturile cu gheață pisată, banii cash, bancurile porcoase și iahturile

cu flybridge. Am fizicul unui om ale cărui sfaturi de viață nu sunt de urmat, la dracu', nici măcar nu sunt bune de contraexemplu, pur și simplu sunt insignifiante – la fel ca existența individului însuși în lanțul trofic. Sunt autist, pesemne... N-am dus niciodată nimic până la capăt, nici măcar propriul șir al gândurilor, adesea violent conturbat de o pereche de craci pe cinste. (Exagerez, desigur: orice pereche de craci de femeie, cu fustă sau pantaloni mulați, m-a dat peste cap oricând!) Sunt cel mai mare ipocrit în viață: sunt fan declarat Megan Fox, dar mă masturbez la Pamela Anderson, comand lobster umplut cu ciuperci în smântână la restaurante scumpe doar ca să mă pot îndopa cu cea mai bună pâine cu unt din oraș oferită ca aperitiv, mă erijez într-un connaisseur al filmelor de artă, dar visez doar replici din *Armă Mortală* 1, 2, 3 și *Răzbunarea*, mă afișez des la vernisajele de artă, cu toate că pereții casei mele nu sunt ticsiți decât cu obiecte de *memorabilia* și postere cu filme vechi.

Am scris „introducere“, deși am visat mereu să scriu: